

Sygn. akt III AUa 1189/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Marta Fidzińska - Juszczak SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **J. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt V U 3224/14

z m i e n i a zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1189/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 10 czerwca 2014 r. i przyznał J. D. emeryturę od (...)r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca urodził się w dniu (...), w okresie od dnia 21 października 1972 r. do dnia 28 lutego 1997 r. pracował w (...) Spółdzielni Pracy (...) we W. na podstawie umów o pracę w pełnym wymiarze czasu. W dniu 20 lipca 2001 r. były pracodawca wystawił mu świadectwo pracy, w którym potwierdził powyższy okres zatrudnienia na stanowisku tokarza. W zakładzie tym produkowano korki do grzejników żeliwnych oraz zwornice stolarskie. W okresie od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 30 września 1984 r. wykonywał pracę na stanowisku kontrolera jakości wyrobów. Do jego obowiązków należało wykonanie kontroli jakości wykonanych i obrobionych i nagwintowanych korków żeliwnych. Od 1 kwietnia 1987 r. do 30 września 1992 r. wykonywał pracę na stanowisku spawacza, a od 1 października 1992 r. do 31 marca 1994 r. świadczył pracę na

stanowisku tokarza – szlifierza. W tym czasie od 1 kwietnia 1987 r. do 31 marca 1994 r. zajmował się obróbką gotowych odlewów korków żeliwnych do grzejników poprzez ich wytaczanie pod wymiar na tokarce, a ponadto robił zarys gwintów na tokarce. Inni pracownicy wywierali w nich otwory i gwintowali. Pracodawca wydał wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach obejmujące okres zatrudnienia w (...)Spółdzielni Pracy (...) we W., przypadający od dnia 21 października 1972 r. do 28 lutego 1997 r. na stanowisku kontrolera jakości wyrobów na oddziale, wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 24. (od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 30 września 1984 r.); na stanowisku tokarza – szlifierza wykonującego prace szlifierskie, gwintowanie i wiercenie wyrobów metalowych zakwalifikowane jako prace wymienione w wykazie A, dziale III, poz. 78 (od 1 października 1992 r. do 31 marca 1994 r.) oraz na stanowisku spawacza wykonującego prace spawalnicze (od 1 kwietnia 1987 r. do 30 września 1992 r.), wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 12, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W okresie od 26 października 1973 r. do 26 października 1975 r. wnioskodawca odbywał służbę wojskową, a w dniu 3 czerwca 2014 r. złożył wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego. Okresy składkowe i nieskładkowe wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynoszą łącznie 26 lat, 1 miesiąc i 26 dni, w tym 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych.

W przedstawionym powyżej stanie faktycznym, ustalonym na podstawie dowodów z zeznań świadków, zeznań wnioskodawcy, akt organu rentowego oraz akt osobowych wnioskodawcy z (...)Spółdzielni Pracy (...) we W., Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne. Przywołując treść art. 184 ust. 1 i art. 32 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) uznał, że praca wykonywana przez wnioskodawcę od dnia 21 października 1972 r. do dnia 28 lutego 1997 r. w (...)Spółdzielni Pracy (...)we W. była pracą w warunkach szczególnych. Z treści świadectwa pracy oraz angaży załączonych w dokumentacji akt osobowych wynika, że wnioskodawca od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 30 września 1984 r. wykonywał prace na stanowisku kontrolera jakości wyrobów, a do jego obowiązków w tym czasie należało kontrolowanie jakości wykonanych wyrobów, tj. korków żeliwnych pod względem zarówno wyczyszczenia, jak również wykonania otworów – gwintów. Następnie ze stanowiska kontrolera jakości został przeniesiony na stanowisko tokarza – szlifierza, który to okres według świadectwa pracy przypada od 1 października 1992 r. do 31 marca 1994 r. Sąd pierwszej instancji przyjął również, że wnioskodawca w okresie od 1 kwietnia 1987 r. do 30 września 1992 r., choć według angażu był zatrudniony na stanowisku spawacza, to stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał tego samego rodzaju prace, co na stanowisku tokarza – szlifierza, a powierzone mu wówczas czynności polegały na obróbce gotowych odlewów żeliwnych korków do grzejników, które to elementy wytaczał pod wymiar na tokarce i zaznaczał na nich otwory na gwint, nie wykonywał pracy szlifierza, ani ślusarza, gdyż korki gwintowane były przez innych pracowników, zaś do obowiązków wnioskodawcy należało stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oczyszczenie i wykończenie gotowego odlewu żeliwnego, to jest korka do grzejnika. Zdaniem Sądu Okręgowego, z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku kontrolera jakości od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 30 września 1984 r., która to praca polegała na kontroli technicznej i jakościowej odlewów - korków żeliwnych, a zatem świadczył pracę zaszeregowaną w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 24 pkt 1 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ujętą jako kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, przy czym jako prace podstawowe wymienione w wykazie należy wskazać prace określone w dziale III, poz. 23, gdzie wymieniono prace przy oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów. Z kolei w okresie od 1 kwietnia 1987 r. do 31 marca 1994 r. na stanowisku tokarza – szlifierza wykonywał prace polegające na oczyszczeniu i wykończeniu gotowych korków żeliwnych na tokarce, które to czynności odpowiadają pracy wymienionej w wykazie A, w dziale III, pod poz. 23, gdzie ujęto prace w przemyśle metalowym polegające na wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów.

W tym stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji stwierdził, że skoro wnioskodawca ukończył 60 lat, legitymuje się wymaganym przez przepisy ogólnym stażem pracy oraz 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, to tym samym spełnia przesłanki, od których zostało uzależnione nabycie prawa do emerytury. Z tego względu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy emeryturę od 2 czerwca 2014 r., orzekając na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 233 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie odwołania. Zdaniem skarżącego w postępowaniu sądowym nie wykazano należyście, że wnioskodawca posiada co najmniej 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Brak jest podstaw do uznania, że w okresie zatrudnienia w (...)Spółdzielni Pracy (...) we W. od 1 kwietnia 1987 r. do 31 marca 1994 r. wnioskodawca wykonywał pracę wymienioną w wykazie A, dziale III, poz. 23 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie ujęto prace w zakresie wybijania, oczyszczania i wykańczania odlewów, lecz wykonywanych w odlewniach staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur. Wnioskodawca nie pracował w odlewni. Apelujący podniósł także, iż prace tokarskie nie są co do zasady pracami w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a ponadto stanowisko tokarza nie zostało wymienione w dziale III, pozycja 23 załącznika nr 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM z dnia 29.06.1985 r. nr 1-3). Błędne jest również stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż w okresach od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 30 września 1984 r. wnioskodawca wykonywał prace ujęte w dziale XIV, pod poz. 24 wykazu A, czyli prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, przy założeniu iż jako podstawowe były wykonywane prace ujęte w dziale III, pozycja 23 wykazu A. Sąd Okręgowy dokonał błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja okazała się uzasadniona.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do wyjaśnienia kwestii, czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się co najmniej 15 - letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), od czego w świetle regulacji art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) uzależnione jest jego prawo do emerytury.

Zgodnie z dyspozycją art. 184 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. prawo do emerytury na zasadach w tych przepisach określonych, po spełnieniu przesłanki wieku, nabywa ubezpieczony, który na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się łącznym stażem pracy wynoszącym w przypadku mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w takim funduszu na dochody budżetu państwa. Ciężar dowodu wszystkich tych przesłanek spoczywa na ubezpieczonym, który w postępowaniu przed organem rentowym zatrudnienie w szczególnych warunkach może wykazać przedkładając stosowne świadectwo pracy lub zaświadczenie pracodawcy stwierdzające rodzaj zatrudnienia i stanowiska pracy zajmowane w poszczególnych okresach, natomiast w postępowaniu sądowym, gdzie tego rodzaju ograniczenia dowodowe nie obowiązują, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach może być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także o charakterze

osobowym, to jest zeznaniami świadków. W tym kontekście wypada zaznaczyć, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c. i w konsekwencji w ramach postępowania sądowego Sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (por. wyrok Sąd Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439). Należy również odnotować, że emerytura przewidziana w art. 184 ustawy emerytalnej to świadczenie szczególne, gdyż przyznawane jest w drodze odstępstwa od zasady powszechnego wieku emerytalnego, a tym samym wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie tej emerytury muszą być wykładane w sposób ścisły i precyzyjny, przy czym praca w szczególnych warunkach uprawniająca do wcześniejszej emerytury, to wyłącznie praca wymieniona w wykazie A lub B stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Z tego względu wykonywanie przez wnioskodawcę pewnych czynności, nawet w trudnych dla organizmu i szkodliwych dla zdrowia warunkach, jeżeli nie można ich zakwalifikować pod jedną z pozycji z wykazu, uniemożliwia potraktowanie takiego zatrudnienia jako mającego znaczenie z punktu widzenia prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13 LEX nr 1455235).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Przyjęta w zaskarżonym wyroku podstawa faktyczna rozstrzygnięcia koliduje z informacjami wynikającymi z akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni Pracy (...) we W.. Sąd Okręgowy obdarzył w całości przymiotem wiarygodności zeznania świadków oraz samego wnioskodawcy, przyznając im prymat nad dokumentacją pracowniczą przedstawiającą przebieg zatrudnienia wnioskodawcy u ww. pracodawcy i kolejno powierzane mu stanowiska pracy. Z tego rodzaju oceną nie można się zgodzić w sytuacji, gdy sposób prowadzenia akt osobowych nie wzbudza zastrzeżeń w aspekcie rzetelności i kompletności zamieszczonej w nich dokumentacji, która tworzy spójny obraz rzeczywistości dotyczący charakteru podejmowanej przez wnioskodawcę pracy, a jednocześnie twierdzeniom wnioskodawcy brak jest konsekwencji, stanowczości i precyzji. Słuchany informacyjnie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wnioskodawca podał, że pracował jako spawacz przez około 2 lata, wzmianka o pracy spawacza widnieje także w podpisanym przez niego i przedłożonym organowi rentowemu kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych, tymczasem słuchany w trybie art. 299 k.p.c. zarówno w Sądzie Okręgowym, jak i na rozprawie apelacyjnej zaprzeczył, aby w ramach spornego zatrudnienia świadczył prace spawalnicze i nie potrafił racjonalnie wytłumaczyć rozbieżności w swoich zeznaniach. Niewiarygodne są również zeznania wnioskodawcy, gdy twierdzi że w całym spornym okresie zatrudnienia wykonywał pracę na zakładzie korków, albowiem w tym zakresie przedstawiona przez niego wersja wydarzeń pozostaje w jawnej sprzeczności z dokumentacją pracowniczą, z której jednoznacznie wynika, że z dniem 18 stycznia 1985 r. został przeniesiony z zakładu korków na zakład metalowy na stanowisko ślusarza, a następnie od 1 października 1992 r. przeniesiono go służbowo z powrotem z zakładu metalowego na zakład korków grzejnikowych na stanowisko tokarza. W tym kontekście trzeba odróżnić braki w dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego, które ewentualnie mogą zostać uzupełnione zeznaniami świadków oraz stron postępowania od sytuacji, w której pracodawca wystawia pracownikowi kolejne angaże, składające się na przebieg zatrudnienia danej osoby. Odmiennej ocenie podlegają zaniedbania w zamieszczaniu stosownych dokumentów w aktach osobowych, czyli zaniechanie sporządzenia adnotacji o zmianie stanowiska pracy, od rozważanego w rozpoznawanej sprawie przypadku systematycznego dołączania do tychże akt angaży, wskazujących na powierzone pracownikowi stanowiska służbowe. W związku z powyższym zdaniem Sądu drugiej instancji zeznania wnioskodawcy w części, w której pozostają w opozycji do informacji podanych w jego aktach osobowych, nie mogą zostać przyjęte za podstawę dokonywanych ustaleń faktycznych, które muszą być kategoryczne i jednoznaczne. Poczyniona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów, w której bezkrytycznie dano wiarę wszystkim twierdzeniom wnioskodawcy, nie zasługuje na akceptację. O ile można się z Sądem pierwszej instancji zgodzić co do tego, że w początkowym okresie zatrudnienia od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 18 stycznia 1985 r. wnioskodawca zajmował się kontrolą jakości wyrobów na zakładzie korków, co znajduje potwierdzenie w aktach osobowych, to pominięcie faktu przeniesienia na stanowisko ślusarza w zakładzie metalowym od 18 stycznia 1985 r. do 30 września 1992 r. jest nieuprawnione, podobnie jak zakwestionowanie wykonywania przez wnioskodawcę prac spawalniczych, co wynika nie tylko z angaży

oraz świadectwa pracy, w którym umieszczono adnotację o pracy wnioskodawcy na stanowisku spawacza, ale także z dołączonego do wniosku emerytalnego kwestionariusza dotyczącego okresów składkowych i nieskładkowych.

Dokonując całościowej analizy zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, uzupełnionego w postępowaniu apelacyjnym ponownym przesłuchaniem wnioskodawcy, stwierdzić trzeba, iż wbrew temu, co przyjął Sąd Okręgowy, brak jest podstaw do ustalenia dla wnioskodawcy 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanego wyżej rozporządzenia. Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że podejmowane przez wnioskodawcę w spornym okresie obowiązki pracownicze należy zakwalifikować jako wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów, która to praca została ujęta w katalogu prac wykonywanych w warunkach szczególnych w wykazie A, dziale III, pod pozycją 23, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia. Stanowisko Sądu Okręgowego w tej materii nie jest uzasadnione i nie może zostać zaaprobowane. Wnioskodawca jako kontroler jakości wyrobów, a następnie jako tokarz nie świadczył pracy związanej z odlewaniem staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur, a przecież do tego rodzaju prac, wedle postanowień działu III Wykazu A, odnosi się punkt 23. Kierując się ścisłą wykładnią tychże regulacji należy przyjąć, iż wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów, aby można było tą pracę zakwalifikować do prac świadczonych w szczególnych warunkach, musi się odbywać w zakładzie pracy, który zajmuje się odlewaniem staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur. Pracodawca wnioskodawcy, to jest (...)Spółdzielnia Pracy (...) we W., nie prowadził tego rodzaju działalności. Zatrudnieni przez ten zakład pracownicy, których wnioskodawca kontrolował w ramach sprawowanej kontroli jakości wyrobów, podejmowali prace polegające na obróbce gotowych, dostarczonych przez inne przedsiębiorstwo, odlewów (półfabrykatów), a konkretnie korków do grzejników. Z kolei jako tokarz wnioskodawca sam zajmował się toczeniem i gwintowaniem korków z gotowych odlewów. Uwzględniając specyfikę i charakter świadczonej przez wnioskodawcę pracy, nawet przy przyjęciu sugerowanej przez niego tezy, iż przez cały okres zatrudnienia pracował na zakładzie korków przy kontroli jakości wyrobów, a następnie jako tokarz, nie sposób uznać, iż była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, ujęta w dziale III, pod poz. 23, ani też w dziale XIV, pod poz. 24. Wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów, o jakim mowa w dziale III, pod pozycją 23, to praca podejmowana przy odlewaniu staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur, natomiast kontrola jakości produkcji i usług w rozumieniu działu XIV poz. 24 musi być sprawowana na oddziałach i wydziałach, gdzie jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W zakładzie korków, będącym jednostką organizacyjną pracodawcy wnioskodawcy, nie wykonywano odlewów korków grzejnikowych, a jedynie poddawano obróbce gotowe odlewy. W konsekwencji, wnioskodawca choć pełnił obowiązki kontrolera jakości wyrobów w okresie od 21 października 1972 r. do 30 września 1973 r. i od 27 października 1975 r. do 18 stycznia 1985 r., to nie kontrolował pracowników świadczących pracę na oddziałach, gdzie jako podstawowe podejmowane są prace w warunkach szczególnych. Podejmowane przez niego osobiście prace tokarskie również nie stanowią zatrudnienia w szczególnych warunkach, uprawniającego do emerytury w wieku obniżonym, gdyż nie wiązały się z odlewaniem staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur. Co się natomiast tyczy okresu od 18 stycznia 1985 r. do 30 września 1992 r., to w ślad za dokumentacją zalegającą w aktach osobowych trzeba przyjąć, iż w tym czasie wnioskodawca był zatrudniony jako ślusarz w zakładzie metalowym, czego także nie można potraktować jako pracę w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w warunkach szczególnych należałoby jedynie zaliczyć okres pracy w charakterze spawacza, niemniej jednak jest to zbyt krótki okres (około dwóch lat), aby wykazać wymagany przez ustawodawcę 15 – letni okres wykonywania tego rodzaju pracy. Od kwietnia 1994 r. wnioskodawca był zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy, co wyklucza przyjęcia, iż świadczył pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Konkludując Sąd Apelacyjny uznał, że przeprowadzone w rozpoznawanej sprawie postępowanie dowodowe nie uprawnia do ustalenia 15 – letniego okresu wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach. Odmienne zapatrywanie Sądu Okręgowego, zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jest nieprawidłowe. Sąd pierwszej instancji błędnie zaliczył okres zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze kontrolera jakości wyrobów oraz tokarza - szlifierza do prac w warunkach szczególnych, wymienionych w wykazie A, dziale III, pod pozycją 23, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zgromadzony w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne sformułowanie tego rodzaju konkluzji. W związku z tym, iż w okolicznościach rozpatrywanego przypadku nie zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do nabycia prawa do świadczenia emerytalnego, określone w art. 184 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., decyzja organu rentowego odmawiająca przyznania wnioskodawcy wcześniejszej emerytury okazała się słuszna. Apelacja zasługiwała zatem na uwzględnienie i prowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

Wobec powyższego, Sąd drugiej instancji, uznając apelację za zasadną, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Iwona Łuka – Kliszc Agata Pyjas-Luty Marta Fidzińska-Juszczak